

דרורה חבקי'ו

השתוללה בבית המישפט. מדוע היא צורק לעצור אותה למשך שבוע?

סצנה בבית המישפט היתה מועצת.

העצירה והשתוללה. היא זרקה לעבר השופט שמות-נגאי, צעקה, התייפחה בבכי. בגדיה היו פרוצים. קשת היה להזכיר שזוהי חבורה חבקי'ו, המלחינה וכותבת השירים, המוכרת כאשה מקסימה, עליזה, מושכת ותרבותית.

הסעירה את דרורה והחלטה שנמסרת זה עתה על-ידי השופט: להחזיקה במעצר במשך שבוע נוסף, למרות שהודתה בעבירה שייחסה לה: החזקת כמות קטנה של חשש.

גם הנכחים סאולס בית המישפט לא הבינו את שיקולי המישטרה ואת החלטת השופט. במה יכול מעצרה של דרורה להועיל, אחרי שכבר העידה נגד חברה הטוב ספינקס לה, להבדירה, את החשש? "אני אשלה אותך למעצר נוסף בעונן ביוון בית המישפט!" איים השופט. דרורה נכנעה לגורלה, הלכה למעצר.

51 גרם חשיש

דרורה חבקי'ו נעצרה יחד עם הילד קרמיקאית עדי ואחיה, כשהחשוד השניים 51.40 גרם חשש. בשפה "מיקצור" עית: "רבע שק. אחרי השניים נעצרו ע"י המישטרה, ברחוב אבא הילל ברמת-גן, הודתה עדי אחיהם כי קנתה, יחד עם דרורה, את החשש ואף מסרה את שמו וכתובתו המדויקים של הספק. השניים נלקחו לתחנת מישטרה ומתרגן, ברחוב ז'בוטינסקי, שם נגבתה עדות מעדי אחיהם, הנמצאת בחודש השישי להריונה. היא נשלחה לביתה, לעומת זאת עצרה המישטרה את דרורה חבקי'ו, למרות שבשם היא הודתה באחזקת הסם ואף שיתפה פעולה עם המישטרה וחזרה על שמו של ספק הסם, כשהיא מוסרת למישטרה את כתובתו.

בדור-כלל מקובל, כי ברגע שבו מודה חשוד באחזקת סם, הוא מוחרר מערבות עד להעמדתו לדין. במקרה של דרורה חבקי'ו נהגה המישטרה אחרת. היא קבעה שהבמחשבת המגוחכת של רבע-שק מייצגת לסחר בסמים. המישטרה לא היתה מוכנה להכיר בכך שבמחשבת של 51.40 גרם, המתה חלקת בין שתי נשים, היא כמות קטנה לצורך חשיש.

(המשך מעמוד 31)

הוא היה אמור למצוא מחסל מיקצועי שיפטר מהבעל. הוא נטל ממנה דמי קדימה על סך של 4000 ל"י, במחירים של לפני שנה וחצי, אולם במקום למצוא איש מיקצועי החליט, ככל הנראה, לנסות את שיטת "עשה זאת בעצמך".

הוא סיפק לריקה אבקה, שאותה היתה צריכה לערבב במאכלי בעלה, ריקה, לדבר רי המישטרה, התרשמה כי היא מקבלת רעל עכברים, למרות שבעדותה טענה כי סברה שהאבקה שנתן לה ברנס אינה אלא אבקת ואליום שנועדה להרגיע אותו. ברנס, מצידו, טען כי מה שנתן לריקה היה אבקה של כדורי שינה למינאל.

המישטרה ותביעה טוענים כי מה ש קיבלה ריקה מברנס היה רעל עכברים, שאותו נהגה לערבב בעיקר בקציצות הי בשר שהיו אהובות על בעלה, היא נתנה לו את הרעל במנות קצובות, דבר שגרם להרעלה איטית אך בטוחה. לטענת ה תביעה.

ללא ניתוח שלאחר המוות

מרות העדויות שהצטברו בידי המישטרה ניצבו קשיים רבים בפני התביעה שהגישה את כתב-האישום נגד ריקה, באשמת ניסיון לרצח בעלה.

סברין שרטר, סגן בכיר ראשון לפרק לט מחוז תל-אביב, שעליו הוטלה הכנת כתב-האישום נגד ריקה סלומון ונתן ברנס, הגיע למסקנה כי החומר שנמסר לו על-ידי חוקרי המישטרה לא ישכנע את השופטים כי ריקה אומנם רצחה את בעלה ברעל עכברים.

בידי המישטרה אומנם נמצאה הודאה שריקה רכשה רעל עכברים מערבית ביפו והשתמשה בו כתבלין בקציצות שהכינה לבעלה, אך גם בזה לא היה די. על ה תביעה יהיה להוכיח שיעקב סלומון אומר גם מת כתוצאה מרעל-עכברים בו הזי נה אותו אשתו.

דבר כזה כמעט בלתי-אפשרי להוכיח. הבדיקות שנערכו בשלד שחצא מהקבר אחרי חצי שנת קבורה לא הצליחו לקי בוע את סיבת המוות בוודאות. הבדיקות עדיין נמשכות. אם בהמשך יתגלו הור כחות שיעקב סלומון אומנם נפטר כתוצאה מהרעלה ברעל-עכברים, ישונה ה סעיף בכתב-האישום שהוגש נגד ריקה, קשירת-השם לרצח, לרצח-כוונה-תחילה. בני-מישפחתה של ריקה, הנתונה במע צר, אינם מאמינים כי היא אומנם רצחה את בעלה. "היא חפה מכל פשע!" טענה אחותה, "זה שטות". היא לא הרעלה את בעלה. היא לא מסוגלת להרגיז זבוב. השבוע נפגשתי איתה בבית-המעצר באזור כביר, הבאתי אליה את שני הילדים אחי רי שלא ראתה אותם חודש ימים. היא טענה באוזני שוב שלא הרגה את יעקב. היא ביקשה שאמכור את הדירה ואלחם למען הוכחת חפותה ושיחרורה. את כל הכסף שיש לי אקדיש למטרה זו!"

גם סניגורה של ריקה סלומון, עורך הדין צבי לידסקי, אופטימי. "היא לא הור זהה מעולם במישטרה שקנתה רעל עכ ברים ביפו כדי להרעיל את בעלה. זה שקר. היא לקחה את האבקה שנתן לה ברנס, כתופת ארגעה לבעלה שסבל ואמא, היא סיפרה כי אחרי שנטל את האבקה, הוא הלך לעבודה והרגיש יותר טוב." לידסקי סבור שיוכל לשכנע את השופטים בחפותה של לקוחתו. "העדויות נגדה נלקחו מפי אנשים מפוקפקים, שאין להאמין להם", הוא עשוי לטעון בבית המישפט.

לפרשה כולה יש מוסר-השכל אקטואלי. כאשר נפטר יעקב, ביקשו הרופאים לערוך בגופתו ניתוח שלאחר המוות. רי קה התנגדה. הניתוח לא נערך. אילו נערך בשעתו ניתוח כזה, לא היה צורך להת ווכח כיום על סיבות מותו של יעקב סלומון.

כאשר עומדים לשנות את חוק האנטומיה והפאטולוגיה ולהתנות כל ניתוח גוויה בהסכמתה של המישפחה, מספק מישפטה של ריקה סלומון סיבות טובות להתנגד לשינוי החוק. מאחרי איסור ניתוח ה ה גוויות יכולים להתסתר אנשים שהיתה להם יד בחיסול קרובי משפחתם ולחיי מלט מעווש.

מרסל זוהר

שהאשימוני באחריות למהומות יום-האד מה. העלילו עלי עלילת-דם וניסו להפכני לשעיר-לעזאזל לכישלונותיהם. הוא הצ דיק את הפעולה ואמר שאינו רואה בה כל קיפות, אך יחד עם זאת טען שהוא רק מבצע של מדיניות הממשלה. כשנשאל על מדיניות רכישת הקרקעות מעבר לקו ה ירוק, כפי שבוטאה באותו זמן בהצהרתו של מנכ"ל הקרן הקיימת לישראל, השיב ורו: "הרגני הרגו אם אני מבין מדוע עשה זאת! אני חושב שהוא (המנכ"ל) פשוט החליק על קליפת כננה. הכרזות אלה גרמו נזק בל יסוער, ונזק לכל פעולת רכישת שלנו". ברור שהסתייג רק מן הדיבורים, לא מן המעשים.

זמן קצר אחרי הקמת ד"ש פרש זרו מתפקידו במינהל והצטרף לתנועה. הוא היה לאחד מאישיה המרכזיים, אך הושחק לפני הבחירות כדי שלא לייצר לתנועה תדמית לאומנית קיצונית. כבר אז, לפני הבחירות, הצהיר שהוא שואף להליכה משותפת עם הליכוד לקואליציה.

היה זה אך טבעי, אפוא, שזרו יהיה ממצדי הכניסה לממשלת הליכוד. עוד לפני שהתפוצץ המשא-ומתן בין ד"ש לליכוד, הצהיר זורע שלמעשה, על שישה מתוך שיבעה העקרונות של ד"ש קיימת הסכמה בליכוד. במועצת ד"ש שהתקיימה בשבוע שעבר היה זרו נועם ומלא-מרי רות.

אבל לא רק הוא. רובם המכריע של הנואמים, 40 במספר, תקפו את תנועתם יותר מאשר את הליכוד. מדיבריהם ה ש תמעה תלונה חריפה נגד מנהלי המשא ומתן שניהלו אותו בצורה חובבנית ונפלו קורבן לתכסיסי הפוליטיקאים המ שופשים של הליכוד.

היינו ילדים טובים

נימת דבריו של מנהיג ד"ש, ה פרופסור ייגאל ידין, השתמעה הצטד קות, מעין נימה של: "מה אנחנו יכולים לעשות? היינו ילדים טובים. התנהגנו יפה, אבל הם סידרו אותנו". כילד הבא להתלונן על חברו אצל הגננת. מפיו ה ש תמע שלא נותר עוד אלא לצאת מה משא-ומתן, והוא קרא הצעת-החלטה ש נתקבלה, לדבריו, פה אחד על-ידי צוות ד"ש למשא-ומתן. "בגין האכיל אותנו צפרדעים", אמר ידין, תוך שהוא מפרט את תכסיסיו של בגין לאיש תיקיה הח שובים של הממשלה.

דובר אחר, מאיר אלבו אמר: "השלינו את עצמנו, חשבונו שבגין יחזור מארצות הברית על ארבע, כמו רבין, וזה לא קרה. חשבנו שהליכוד לא יוכל לעשות צעדים כלכליים דראסטיים — גם בזה טעינו". מאיר עמית היה קיצוני בדבריו כש אמר: "אנחנו חובבנים. אני לא מת בייש בזה. בואו לא נעשה מסכניען. עמדנו מל פרופסיונליים. בואו לא נשכח, הטעים, הצביעו עבורנו 200 אלף איש, מתוכם 150 אלף שמתגוררים בין סביון לרמת-השרון. צריך היה להגיע אל העם, ובוה נכשלנו".

בוה אחר זה המשיכו חברי המועצה לתקוף את עצמם, חלקם חזרו על דברים שאמרו קודמיהם, והוכיחו את הטענה הגורסת שרבים הגיעו לתנועה זו כדי למצוא פורקן למה שהצטבר בליבם מה שיחות של "טרקליני ליל-שבת".

על רקע דברים אלה זעם מאיר זורע. הוא טען שיש בכך צביעות רבה, ה ס חובב חסר-מינוחה כשהוא מכריז באוזני כל: "אנחנו צבועים. קודם עוזבים את המשא-ומתן ואומרים לאמצע-ההתקשרות שזה באשמת הליכוד, אחר-כך באים לכנס המועצה ולעניי קהל של עיתונאים אמרים שאנחנו אשמים!" זורע עצמו האשים הן את הליכוד והן את ד"ש בהת פוצצות המשא-ומתן. בראש-הראשונה האשים כי "איש-אשר ללכת למשא-ומתן כשני חברים בצוות אינם רוצים מראש שיסתיים בהצלחה, הוא לא פירש. למחרת, במסיבת-העיתונאים, הבי היר כדרכו, בצורה חריפה וללא כל גי נויים, אל מי כוונו דבריו אלה.

שלושה ימים מאוחר יותר הנוצל, בי מיכתב, על הדרך והמקום שבהם בחר להשמיע את דעתו, אם כי לא חזר בו מעצם האשמות. האם יש בהתפרצות, שלאחריה באה ההתנגדות, כדי לאמת את טענת רובינשטיין ועמית בדבר יצי בותו הנפשית, או שמא זוהי הוכחה נוספת ליושרו של איש הידוע לתודעת גם כי מישגה?

(המשך מעמוד 30)

ההחלטה בדבר גובה השכר, הוא דרש מהממשלה בתקיפות שתציין כי הוועדה אכן הוטעתה על-ידי השר, ואף הצטרף לאותם שדרשו ששפירא יתפטר.

על דבריו של השופט ויתקון (שאמר "מי שרוצה פסטיבלים — ישלם", בי התכוונה לציבור) השיב זרו: "לא בריא שבמדינת ישראל יחיה אורה אחד כמו לורד והשני יהיה על סף רעב". בעיקבות הביקורת התפטר אומנם שר-המישפטים, אך נפוצה השמועה שמינויו של זרו לראש מינהל המקרקעין — בוטל, זרו הגיב על השמועה בראיון להארץ, באומרו: "הממ שלה כולה יכולה להתחלק לי על הגב". זרו התמנה כראש המינהל החולש על 90% מאדמות המדינה.

באיתה תקופה רווחו שמועות שונות על ההעדרה במתן אדמות על-ידי ה מינהל, בעיקר במה שקשור לחברות בנייה ציבוריות ולקיצוצים. מינוי של זרו ל תפקיד זה העלה תיקנות להכנסת נהלי ש

זורע בקיבוץ איש ישר

עבודה תקינים מחד, אך מאידך חששו רבים מפני יושרו המופלג ומתיתו, "עושה צרות מיקצועי". הוא לא היסס לצאת, לא אחת, לעימות עם שרים, כמו שר-השיכון דאן אברהם עזר, על רקע רצונו של השר להקצות שטחים נרחבים מאדמות המינהל לחברות גדולות ללא מיכרז (1974), ועם ועדת הכלכלה של הכנסת, שרצתה להעביר אי מות למשקיעים מחו"ל במחירים נמוכים ממחירי השוק.

יום האדמה - מי אחראי?

ב מינהל יום-הכיפורים פקד אסון נוסף את מישפחת זורע. הבן השלישי, יוחנן, נפל בקרב. מה היתה מידת ההשפעה על המיקרה הטראגי על דעותיו של זרו. זאת קשת יהיה לבחון. אך ברור שהוא נשאר נאמן לאמונה שלעם ישראל הוכחות הבלעדית על כל שיטתה של הארץ. הוא היה מראשי המתנגדים להחזרת עקורי איקרית וזיכרם, ונימק זאת באומרו, בקי צוניתו הרגילה: "אחרי החזרת העקורים לביירות ואיקרית יבוא פינוי יפו, ולמי שאינו מתמצא בגאוגרפיה של ארץ-ישר אל, אחרי יפו בא הים".

אם המאורע המסעיר ביותר שבו נקשר שמו של זרו בשנים האחרונות היה אי רועי יום-האדמה במאוס 1976. השביתה של יום-האדמה הוכרזה בעיקבות כוונתו של מינהל-מקרקעין-ישראלי להפקיע שטח חי אדמה בגליל, שרובם היו בבעלות ערבית. ביום השביתה אירעו התנגשויות דמים, שבהן נהרגו חמישה חושבי כפרים ערבים. בעיקבות מאורעות הדמים הורמה אצבע מאשימה לעברו של מאיר זורע. זרו דחה את האשמות באומרו: "אלה